

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Radky Panáčkové a soudkyň JUDr. Věry Vyhlídalové a JUDr. Tání Šimečkové ve věci

žalobkyně: **Veolia Průmyslové služby ČR, a. s.**, IČO 27826554
sídlem Zelená 2061/88a, Mariánské Hory, 709 00 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Šebkem
sídlem Moravská 1553/52, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti

žalovaným: **1) Správa pohledávek OKD, a. s.**, IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Kuhnem
sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha
2) Ing. Lee Louda, Ph.D., IČO 69326681
sídlem Lucemburská 2013/24, Vinohrady, 130 00 Praha 3
insolvenční správce dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO 26863154
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

o určení pravosti a výše pohledávky

jako incidenční spor v insolvenční věci dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO 26863154, sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2022 č. j. 32 IČm 2746/2017-166 (KSOS 25 INS 10525/2016)

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2022 č. j. 32 ICm 2746/2017-166 (KSOS 25 INS 10525/2016) se **potvrzuje**.

II. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

III. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 2) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud prvního stupně zamítl pro předčasnost žalobu na určení, že dílčí pohledávka žalobkyně č. P570-1 z titulu náhrady škody způsobené odmítnutím plnění rámcové smlouvy o dodávkách a službách ze dne 27. 11. 2008, ve znění pozdějších dodatků, je ve výši 1 240 462 230 Kč po právu (bod I. výroku), ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 1) rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku), a dále rozhodl, že ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 2) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).
2. V důvodech rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že podanou žalobou se žalobkyně domáhá vůči žalovaným 1) a 2) určení, že její pohledávka za žalovanou 1) ve výši 1 240 462 230 Kč přihlášená do insolvenčního řízení žalované 1) je v této částce po právu co do pravosti a výše. Žalobu odůvodnila tím, že dne 9. 9. 2016 jí byl doručen dopis žalované 1) nazvaný „odmítnutí plnění smluv“, kterým mělo být ze strany žalované 1) odmítnuto plnění smluv dle jejího názoru pojatých do rámcové smlouvy o dodávkách a službách ze dne 27. 11. 2008 ve znění pozdějších dodatků uzavřené mezi žalobkyní, žalovanou 1) a společností Veolia komodity ČR a. s. nebo pro případ, že odmítnutí plnění smluv bude příslušným orgánem veřejné moci shledáno neplatným, neúčinným nebo zdánlivým, odmítla žalovaná 1) plnění rámcové smlouvy jako celku. Na základě rámcové smlouvy dodávala žalovaná 1) tepelnou energii, stlačený vzduch a koupelnovou vodu (dále jen „utility“), rámcová smlouva je ze své povahy nedělitelným dokumentem, k jejímu výkladu slouží výkladové principy označené v textu smlouvy jako „základní cíle“ a „další zájmy“, jedním z nich je její zájem na tom, aby jí byla řádně hrazena mimo jiné pevná platba za plnění dle rámcové smlouvy. Tvrdí, že odmítnutí plnění smlouvy lze pouze jako celek, nikoliv jen její určitá ustanovení, která dlužníci nevyhovují. Žalovaná 1) odmítla pouze údajné smlouvy inkorporované do textu rámcové smlouvy, přičemž dle jejího názoru se jedná pouze o dílčí ujednání smlouvy, která nelze odmítnout samostatně. Byla vystavena nejistotě a z opatrnosti přihlásila pohledávku na náhradu škody, za kterou považovala ušlou dílčí pevnou platbu po uzavření doložky žalované 1). Při výpočtu škody vycházela z plánu útlumu jednotlivých dolů dle reorganizačního plánu žalované 1). Výši škody, která by jí vznikla, kdyby žalovaná 1) přestala úplně odebírat všechny energetické utility a distribuční služby a hradit za ně cenu, jí vypočetl znalecký ústav. Žalovaný 2) nárok uplatněný v žalobě neuznal a trval na popěrných úkonech. Uvedl, že škoda žalobkyni nevznikla, protože mezi žalobkyní a žalovanou 1) nadále dochází k dodávkám utilit, tedy fakticky je naplňován předmět rámcové smlouvy, a současně došlo k úpravě podmínek dodávek utilit, a tedy k faktickému narovnání mezi žalobkyní a žalovanou 1). Není tedy možné, aby žalobkyni za těchto podmínek vznikla škoda. Žalobkyně současně uplatnila pohledávky za majetkovou podstatou z titulu rámcové smlouvy za dodávky utilit od května 2016 do května 2017, není dle jeho názoru možné, aby žalobkyni vznikl nárok na náhradu škody způsobené odmítnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Žádníková.

rámcové smlouvy a zároveň, aby jí z této rámcové smlouvy vznikla pohledávka za majetkovou podstatou. Žalovaná 1) uvedla, že žalobkyně je v rámcové smlouvě silnější stranou. Po zahájení insolvenčního řízení jí opakovaně upozorňovala na možnost odepření poskytování utilit, protože neplnila podle sjednaných nevyvážených podmínek. Navrhla zamítnutí žaloby.

3. Po skutkové stránce soud uzavřel, že žalovaná 1) dne 9. 9. 2016 odmítla plnění rámcové smlouvy. Žalobkyně dne 7. 10. 2016 přihlásila do insolvenčního řízení žalované 1) pohledávku ve výši 3 627 995 000 Kč, jako důvod vzniku pohledávky uvedla náhradu škody způsobené odmítnutím plnění rámcové smlouvy žalovanou 1). Škodu měly představovat fixní náklady žalobkyně, nepokryté výnosy, ušlé EBITDA žalobkyně a ušlé fixní platby po uzavření dolu žalované 1). V přihlášce žalobkyně odkázala na příložený výpočet škody vzniklé odmítnutím plnění rámcové smlouvy. Výpočet obsahoval částky škod za jednotlivé kalendářní roky rozložený na ušlou EBITDU z dodávek za provoz dolů, ušlé výnosy z fixních plateb po uzavření dolů, nepokrytých fixních nákladů, náklady spojené s dodávkami do dolů po jejich uzavření, od nich byly odečteny investice a výše škod byla redukována diskontními faktory pro každý kalendářní rok vzniku škod. Oba žalovaní shodně popřeli pravost i výši přihlášené pohledávky z tím, že výši pohledávky popřeli co do částky 3 627 994 000 Kč. Žalovaný 2) popřel pohledávku mimo jiné i z důvodu, že z obsahu přihlášky není zřejmé, jak mělo ke vzniku škody žalobkyně dojít. Žalobkyně vzala dne 8. 6. 2017 přihlášku pohledávky částečně zpět o 2 387 532 770 Kč, zbylých 1 240 462 230 Kč požadovala z titulu ušlých fixních plateb po uzavření dolu. Podle soudu žalobkyně v žalobě tvrdila, že jí vznikla škoda odmítnutím plnění rámcové smlouvy ze strany žalované 1), uvedla, jakým způsobem k odmítnutí došlo, a uvedla konkrétní ustanovení rámcové smlouvy, jejíž odmítnutím jí měla vzniknout škoda. Těmito tvrzeními dostatečně individualizovala skutek, na jehož základě uplatňuje svůj nárok. Soud dále uvedl, že součástí právního posouzení věci soudem ve sporu o pravost, výši nebo pořadí do konkursu přihlášené a správcem konkursní podstaty nebo některým z konkursních věřitelů popřené pohledávky, vždy musí být závěr o splnění předpokladů, za nichž se soud může důvodností nároku uplatněného tzv. incidenční žalobou vůbec zabývat. Zjistí-li soud, který rozhoduje o pravosti, výši nebo pořadí nevykonatelné pohledávky, že přihláška pohledávky měla v části, o které má v incidenčním sporu rozhodnout, vady bránící přezkumu přihlášené pohledávky, musí žalobu pro předčasnost zamítnout. Podmínka, podle níž lze žalobu o určení pravosti popřené pohledávky podat pouze ze stejného právního důvodu, jaký je uveden v přihlášce, je tak splněna v případě, opírá-li žalobce svůj nárok o ty skutkové okolnosti, které vylíčil již v přihlášce pohledávky. Jako důvod vzniku pohledávky č. P570 žalobkyně uvedla náhradu škody z důvodu odmítnutí plnění rámcové smlouvy spočívající ve fixních nákladech, nepokrytých výnosech, ušlé EBITDĚ a fixních plateb po uzavření dolů od okamžiku jejich uzavření, k podrobnostem odkázala na příložený výpočet výše škody. Naproti tomu v incidenční žalobě žalobkyně identifikovala rámcovou smlouvu, konkrétní práva a povinnosti v ní ujednaná, tvrdila, jaká škoda žalobkyni vznikla, a rovněž tvrdila i existenci příčinné souvislosti mezi odmítnutím plnění smlouvy a vznikem škody. Ze způsobu vymezení důvodu vzniku pohledávky v její přihlášce insolvenční soud dospěl k závěru, že přihláška pohledávky neobsahuje skutkové okolnosti, z nichž lze usuzovat na existenci této pohledávky. Pokud uvedla jako důvod vzniku v přihlášce pohledávky náhradu škody způsobené odmítnutím plnění smlouvy v souladu s ustanovením § 253 a ustanovení § 330a insolvenčního zákona, pak jde o právní hodnocení pohledávky, kterým nelze nahradit požadavek na jednoznačnou individualizaci skutku. V přihlášce odkázala na výpočet výše škody, což je způsob, kterým lze dostat požadavku na vylíčení rozhodujících skutečností, avšak z tohoto výpočtu není patrné, jakým způsobem dospěla k výpočtu jednotlivých dílčích nároků. Srovnáním obsahu přihlášky pohledávky č. P570 a incidenční žaloby insolvenční soud dospěl k závěru, že nelze posoudit, zda je dána totožnost skutku v přihlášce pohledávky a v žalobě, když v přihlášce pohledávky nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Žádníková.

uvedeny žádné skutkové okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na existenci pohledávky. Byť odkázala na znalecký posudek, který měl dokládat výši škody, v přihlášce pohledávky a jejím doplnění stále absentovala tvrzení o dalších předpokladech vzniku nároku na náhradu škody, tedy o vzniku škody a kauzálním nexu mezi odmítnutím plnění a vznikem škody. Podle soudu přihláška pohledávky P570 nebyla způsobilá přezkumu pro nedostatek vyličení skutkových okolností, z nichž lze usuzovat na existenci této pohledávky, a tudíž nebylo možné posoudit, zda je dána totožnost skutku v přihlášce pohledávky a v incidenční žalobě. Soud proto rozhodl o zamítnutí žaloby pro předčasnost s tím, že po právní moci rozsudku bude třeba provést odstranění vad přihlášky pohledávky a tuto nově přezkoumat.

4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně včasné odvolání, kterým se domáhá zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Podle žalobkyně soud prvního stupně měl v rámci probíhajícího řízení jako vůbec první posoudit prejudiciální otázku, a to zda došlo k platnému odmítnutí plnění ze smlouvy uzavřené historicky mezi spornými stranami, tj. zda došlo k platnému odmítnutí rámcové smlouvy o dodávkách a službách ze dne 27. listopadu 2008 ve znění pozdějších dodatků uzavřené mezi žalobkyní, OKD a společností Veolia komodity ČR s. r. o. Hlavní a základní tezí jejího odvolání je to, že soud prvního stupně se neměl jako první věcí zabývat náležitostmi přihlášky, ale že v první řadě měl (předběžně) se zabývat platností odmítnutí plnění rámcové smlouvy, na které přihláška navazuje. Tím, že se nejprve zabýval náležitostmi přihlášky, by mohlo znamenat, že v podstatě mlčky potvrzuje, že odmítnutí plnění rámcové smlouvy považuje za platné, což však v žádném případě z odůvodnění rozsudku neplyne. Přestože je jí jasné, že soud se musí primárně zabývat náležitostmi přihlášky pohledávky, když rozhoduje o její pravosti a výši, musí se však též vypořádat se základem přihlášky, tedy s existencí pohledávky jako takové. Zvolený přístup soudu prvního stupně, nejdříve řešit náležitosti přihlášky a teprve poté její existenci, jednoznačně odporuje principu hospodárnosti řízení. Pokud by soud prvního stupně dospěl ke stejnému názoru, jaký zastává, tedy že odmítnutí plnění rámcové smlouvy nebylo platně učiněno, už by ani obsah přihlášky pohledávky nemusel vůbec zkoumat. Argumentuje tím, že soud si měl vyřešit jako velmi významnou předběžnou otázku účinky dopisu na trvání rámcové smlouvy, když žaloba může být úspěšná pouze v případě, kdyby měl dopis účinky odmítnutí plnění z rámcové smlouvy ze strany žalované 1). Zastává názor, že odmítnutí plnění pouze části rámcové smlouvy je neúčinné, protože žádné takové vtělené smlouvy neexistují, resp. nelze jakési neurčité a neexistující smlouvy, „identifikované“ jako takové pouze žalovanou 1), oddělit od ostatního obsahu rámcové smlouvy, zejména ne od povinnosti žalované 1) hradit jí pevnou platbu. Odmítnutí plnění rámcové smlouvy jako celku není podle jejího názoru také účinné a možné, protože bylo vázáno na podmínku, která ve 30denní lhůtě podle § 253 insolvenčního zákona ve spojení s § 330a insolvenčního zákona nenastala. Zároveň nelze připustit, aby účinnost právního jednání, pro které je určena 30denní lhůta, záviselo na splnění nebo nesplnění podmínky, která zákonitě může nastat až za několik let od uplynutí 30denní lhůty, resp. která v dané 30denní lhůtě nemůže reálně nastat. V důsledku jednání žalované 1) jí nezbylo nic jiného, než přihlásit pohledávku do insolvenčního řízení, protože se díky jednání žalované 1) dostala do situace, kdy si musela počínat s nezbytnou opatrností, aniž by však z jejího jednání bylo možno jakkoliv usuzovat, že odmítnutí plnění přiznává jakékoliv právní účinky. Soud prvního stupně se však otázkami odmítnutí plnění rámcové smlouvy ze strany žalované 1) vůbec nezabýval, neučinil v tomto směru žádné skutkové a ani právní závěry, a proto rozsudek soudu prvního stupně trpí zásadní vadou. Pokud k odmítnutí plnění skutečně došlo, vznikl jí ve smyslu § 253 odst. 4 insolvenčního zákona nárok na uplatnění náhrady odmítnutím způsobené škody. K námitce, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi (tvrzeným) odmítnutím plnění rámcové smlouvy a vznikem škody, uvádí, že uplatňovaná pohledávka je svou podstatou snížením zisku (ušlým ziskem) stavu

při odmítnutí plnění rámcové smlouvy oproti stavu, kdy by plnění z rámcové smlouvy odmítnuto nebylo. Vzhledem k povaze uplatňovaného nároku je tvrzení odmítnutí plnění jedinou a neoddiskutovatelnou kauzální okolností, pro kterou ke snížení zisku (vzniku škody) došlo, a tedy námitka, že příčinná souvislost nebyla prokázána, není důvodná. Při odmítnutí plnění rámcové smlouvy musela žalovaná 1) počítat s tím, že uplatní náhradu škody, která bude v nejvyšší možné míře zohledňovat v té době známou situaci. V okamžiku přihlášení předmětné pohledávky nevěděla a ani nemohla vědět, jak žalovaná 1) sestaví svůj reorganizační plán a jestli vůbec nabude účinnosti. Pokud by připustila, že přihlášená škoda (plynoucí ušlý zisk) zanikl okamžikem účinnosti reorganizačního plánu, pak by ochrana v § 253 odst. 4, resp. v § 330a odst. 2 insolvenčního zákona postrádala smysl. K závěrům soudu o předčasnosti podané žaloby uvádí, že judikatura Nejvyššího soudu zmíněná v odůvodnění napadeného rozsudku není přílehavou v dané věci, kdy naopak jde často o rozhodnutí Nejvyššího soudu rušící výroky soudů nižších stupňů z důvodu předčasnosti či neurčitosti přihlášených pohledávek věřitelů v insolvenčním řízení. Podle jejího názoru z ní nelze dovodit ryze striktně formalistický způsob posuzování obsahu přihlášek pohledávky a žalob tak, jak k tomu přistoupil soud prvního stupně, což se podává např. z citovaného „rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 ICdo 56/2014 či 29 ICdo 27/2017“.

5. Žalovaná 1) ve vyjádření k odvolání uvedla, že setrvává na stanovisku, že žaloba je předčasná, popřípadě neprojednatelná, a proto navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného.
6. Žalovaný 2) uvedl, že nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o předčasnosti podané žaloby, pohledávku žalobkyně řádně přezkoumal, přičemž uvedl, že nárok není existentní, a proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku.
7. Podle ustanovení § 7 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „I. Z.“), *nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.*
8. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně důvodné není.
9. Podle ustanovení § 198 I. Z. *věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a); tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2 nebo § 410 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřiblíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření (odstavec 1). V žalobě podle odstavce 1 může žalobce uplatnit jako důvod vzniku popřené pohledávky pouze skutečnosti, které jako důvod vzniku této pohledávky uplatnil nejpozději do skončení přezkumného jednání, a dále skutečnosti, o kterých se žalobce dozvěděl později proto, že mu kupující ze smlouvy o prodeji podniku nebo jeho části neoznámil včas převzetí dlužníkovu závazku (odstavec 2).*
10. Podle ustanovení § 253 I. Z., *nebyla-li smlouva o vzájemném plnění včetně smlouvy o smlouvě budoucí v době prohlášení konkursu ještě zcela splněna ani dlužníkem ani druhým účastníkem smlouvy, insolvenční správce může smlouvu splnit místo dlužníka a žádat splnění od druhého účastníka smlouvy nebo může odmítnout plnění (odstavec 1). Odmítne-li insolvenční správce plnění, může druhý účastník smlouvy uplatňovat náhradu tím*

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Žádníková.

způsobené škody přihláškou pohledávky, a to nejpozději do 30 dnů ode dne odmítnutí plnění. Pohledávky druhého účastníka z pokračování smlouvy po prohlášení konkursu jsou pohledávkami za majetkovou podstatou (odstavec 4).

11. Podle ustanovení § 330a I. Z., *za trvání reorganizace platí přiměřeně ustanovení § 246 odst. 4 a § 253 až 260. Práva náležející podle těchto ustanovení insolvenčnímu správci, vykonává dlužník s dispozičními oprávněními jen se souhlasem věřitelského výboru; o porušení této povinnosti platí § 330 odst. 2 věta druhá (odstavec 1). U smlouvy o vzájemném plnění platí, že dlužník s dispozičním oprávněním, který se do 30 dnů od povolení reorganizace nevyjádří tak, že odmítá splnění, musí smlouvu splnit (odstavec 2).*
12. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žaloba žalobkyně je předčasná.
13. Soud prvního stupně správně uvedl, že součástí právního posouzení věci soudem ve sporu o pravost, výši nebo pořadí pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení a popřené insolvenčním správcem, dlužníkem nebo některým z insolvenčních věřitelů, vždy musí být závěr o splnění předpokladů, za nichž se soud může důvodností nároku uplatněného tzv. incidenční žalobou vůbec zabývat. Zjistí-li soud, který rozhoduje o pravosti, výši nebo pořadí nevykonatelné pohledávky, že přihláška pohledávky měla v části, o které má v incidenčním sporu rozhodnout, vady bránící přezkumu přihlášené pohledávky, musí žalobu pro předčasnost zamítnout. Na základě takového rozsudku je třeba v insolvenčním řízení přistoupit zákonem stanoveným způsobem k odstraňování vad přihlášky a poté k novému přezkumu přihlášené pohledávky (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sen. zn. 29 ICdo 27/2017 ze dne 19. 12. 2018, dostupného na webových stránkách Nejvyššího soudu).
14. I podle odvolacího soudu přihláška pohledávky P570, kterou žalobkyně přihlásila do insolvenčního řízení žalované 1) pohledávku z titulu nároku na náhradu škody, která jí měla vzniknout odmítnutím plnění smluv pojatých do rámcové smlouvy o dodávkách a službách ze dne 27. 11. 2008, nebyla způsobilá přezkumu pro nedostatek vyličení skutkových okolností, z nichž lze usuzovat na existenci této pohledávky. Jak již uvedl soud prvního stupně, pokud žalobkyně v přihlášce pohledávky uvedla jako důvod jejího vzniku náhradu škody způsobené odmítnutím plnění smlouvy v souladu s ustanovením § 253 a ustanovením § 330a insolvenčního zákona, pak jde o právní hodnocení přihlášené pohledávky. V přihlášce pohledávky absentuje vyličení skutkových tvrzení, z nichž by bylo možno usuzovat na existenci tvrzené pohledávky z titulu náhrady škody spočívající v konkrétních tvrzeních o předpokladech vzniku nároku na náhradu škody, tedy k jakému plnění se ve smlouvě žalovaná 1) zavázala, dále že žalovaná 1) plnění z této smlouvy odmítla, jaká škoda žalobkyni vznikla a že je zde dána příčinná souvislost mezi odmítnutím plnění smlouvy a vznikem škody. Taková skutková tvrzení nejsou seznatelná ani z předloženého „Výpočtu škody vzniklé odmítnutím plnění rámcové smlouvy“ doloženého k přihlášce pohledávky ani z doplněného znaleckého posudku. Jestliže žalovaný 2) jako jeden z důvodů popření pohledávky uvedl, že „není vůbec zřejmé, jakým způsobem byly částky vypočteny či odhadnuty a jakým způsobem věřitel dospěl k vyčíslení částek v budoucím období“, pak měl postupovat podle ustanovení § 188 odst. 2 I. Z., tj. vyzvat žalobkyni k opravě či doplnění přihlášky pohledávky s poučením, jak je třeba opravu či doplnění provést. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně, že s ohledem na obsah přihlášky pohledávky a obsah podané žaloby není jasné, zda je dána totožnost skutku v přihlášce pohledávky a v podané incidenční žalobě; platí přitom, že v podané incidenční žalobě může žalobce uplatnit jako důvod vzniku popřené pohledávky pouze skutečnosti, které jako důvod vzniku této pohledávky uplatnil nejpozději do skončení přezkumného jednání. Podle odvolacího soudu soud prvního stupně rozhodl správně, jestliže žalobu žalobkyně pro předčasnost zamítl, protože přihláška pohledávky č. P570 nebyla způsobilá přezkumu pro nedostatek vyličení skutkových okolností, z nichž lze usuzovat na existenci této pohledávky. K námitce odvolatelky, že soud prvního stupně postupoval nesprávně,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Žádníková.

jestliže si jako předběžnou otázku nevyřešil, zda došlo k platnému a účinnému odstoupení žalované 1) od rámcové smlouvy, odvolací soud uvádí, že takové posouzení se týká až věcného projednání žaloby, ke kterému může soud prvního stupně přistoupit pouze tehdy, až budou odstraněny vady přihlášky pohledávky a dojde k jejímu opětovnému přezkoumání.

15. Z výše uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle ustanovení § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.
16. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z toho, že pokud je žaloba zamítnuta pro předčasnost, nelze dospět k závěru o procesním úspěchu žádného z účastníků, a tudíž odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku v bodu I. výroku **je** dovolání přípustné ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti ostatním bodům výroku rozsudku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Tento rozsudek se považuje za doručený okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; účastníkům incidenčního sporu se však též doručuje i zvláštním způsobem, přičemž lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne zvláštního doručení rozhodnutí.

Olomouc 4. dubna 2023

JUDr. Radka Panáčková v. r.
předsedkyně senátu